

Ježíš – Jediná hlava církve

Proč je tedy tolik církví?

Odpověď na otázku proč je tolik církví čerpáme ze čtyř konkrétních období církevních dějin a z Bible, konkrétně z biblického proroctví ve Zjevení 6.

1. období (cca do roku 100 n.l.): Zj 6,1-2 hovoří o první pečeti – bílém koni a jezdci s lukem. Bílá barva představuje horlivou a čistou církev v prvním století. Ryzí evangelium se šířilo do celého světa a církev rostla. Učedníci poslouchali Boha a ne lidi (Sk 5,19).

2. období (cca 100 n.l. až 323 n.l.): Zj 6,3-4 zmiňuje druhou pečeť – rudého koně a jezdce s velikým mečem, který odnímá mír ze země. Červená barva znázorňuje pronásledovanou církev. V tomto období prožívala církev těžké časy, přesto rostla.

3. období (cca 323 n.l. až 538 n.l.): Zj 6,5-6 otevírá třetí pečeť – černého koně s jezdcem, který má váhy. Černá barva je protiklad k bílé. V církvi následovalo období temna, kompromisů a převládajícího vlivu pohanství, jak předpověděl Pavel (Sk 20, 29.30). Toto období je symbolizováno malým rohem (Dan 8,12). Pohled na tuto scénu naplnil Daniela hrůzou. (Dan 7,15) Spasení skrze víru v Krista bylo nahrazeno požadavky církve. Prostředníkem mezi lidmi a Bohem se stali kněží. Vlastnit Bibli v té době bylo nezákonné. Živý vztah s Bohem byl nahrazen uctíváním svatých, obrazů, soch a ostatků mrtvých.

4. období (cca 538 n.l. až do období reformace): Zj 6,7-8 odhaluje čtvrtou pečeť – mrtvolně bledého koně, jehož jezdec se jmenuje smrt. Smrt se šíří mečem, hladem, morem, divokými šelmami. Mrtvolně bledá barva představuje období mrtvé víry. Církev sjednocená se státem vládne politicky, vojensky i duchovně prostřednictvím římských biskupů a kněží. Lidé nemají přístup k Bibli, vlastnit Bibli je zakázáno pod trestem smrti. V tomto období jsou zavedeny odpustky, z nichž se mimo jiné hradí křižácké války. Do církve se dostává učení o očistci.

Reformace znamenala postupný návrat k biblickým pravdám. Valdenští (1200) – objevili Bibli, začali ji šířit. Mistr Jan Hus (1400) hlásal, že je důležitější poslouchat Boha než církev. Martin Luther přišel s tím, že spasení je z milosti skrze víru v Ježíše Krista (viz luterská církev). Jan Kalvín věřil, že potřebujeme nejen přijmout milost a odpuštění, ale růst v Kristu (viz presbyteriánská církev). Křesťané v severní Evropě objevili křest ponořením na základě osobního rozhodnutí (viz anabaptisté, baptisté). John Wesley učil, že spasení se týká každodenního praktického života (viz metodisté).

Reformátor John Robinson řekl: „Nemohu ani vyslovit, jaký smutek pociťuji nad reformovanými církvemi. Nejsou schopny pokročit dále než iniciátoři jejich reformace. Luteráni nejsou schopni pokročit za to, co bylo zjeveno Lutherovi... a kalvinisté úporně lpí na tom, při čem je zanechal onen velký Boží muž... Ačkoliv tito reformátoři byli ve své době planoucími a jasnými světly, přesto nechápali všecky Boží rady. Ale kdyby žili dnes, byli by právě tak ochotni přijímat další světlo, tak jako byli ochotni tehdy přijímat, co jim bylo zjeveno.“ Ježíš nás zve k tomu, abychom Jej stále poznávali. Denním studiem Jeho Slova a modlitbou nás povede k novým pravdám. Ježíš je tou Pravdou a jedině On nám ji dá poznat.